

Epistel N:o 71

Till Ulla i fenstret på Fiskartorpet, middagstiden, en sommardag

Ulla, min Ulla, säj, får jag dig bjuda
rödaste smultron i mjölk och vin,
eller ur sumpen en sprittande ruda,
eller från källan en vattenterrin? **[Fin.]**
Dörrarna öppnas af vädren med våda —
blommor och granris vällukt ger.
Duggande skyar de solen bebåda,
som du ser. **[D.C.]**
Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet — hvad?
"Gudomligt att beskåda!"
Än de stolta stammar, som stå rad i rad
med friska blad?
Än den lugna viken,
som går fram? "Å, ja!"
Än på långt håll mellan diken
åkrarna —
ä'ke det gudomligt? Dessa ängarna?
"Gudomliga,
gudomliga!"

Skål och god middag i fönstret, min sköna!
Hör huru klockorna hörs från stan,
och se hur dammet bortskymmer det gröna
mellan kalescher och vagnar på plan! **[Fin.]**
Räck mig ur fönstret, där du ser mig stanna
sömnig i sadelen, min cousine
primo en skorpa, secundo en kanna
Hoglands vin! **[D.C.]**

Nu ledes hingsten i spiltan, min Ulla,
gnäggande, stampande, i galopp.
Än uti stalldörrn dess ögon de rulla
stolt opp till fenstret, till dig, just dit opp. **[Fin.]**
Du all naturen uppeldar i låga
med dina ögons varma prål.
Klang, nervid grinden, i varmaste råga,
klang, din skål! **[D.C.]**
